

Історія церкви Преображення Господнього села Маринин

Пам'ятник архітектури державного значення, єдина в районі церква, освячена на честь Преображення Господнього, що в селі Маринин, була побудована в 1801 році на кошти парафіян. Храм стоїть на найвищому пагорбі, де, як говорять місцеві жителі, спокон віків відчувалася духовна велич і таємничість. Це гідна заміна церкви, що була при давньому монастирі на валу. Церква дерев'яна, на кам'яному фундаменті, крита залізом, у 1857 році відремонтована з допомогою держави, а у 1881р. пофарбована коштами знову ж таки парафіян. Інвентаризаційна справа храму говорить про невелику кількість начиння. Опис церковного майна був складений у 1806 році, де зазначено, що церковній громаді належало всього 21 десятина 1,417 сажнів землі, з них присадибна ділянка з городиною становила 4 десятини, орна – десятин 2,015 сажнів, сінокосу – 7 десятин 1,802 сажні. Копії метричних книг приходу зберігаються з 1822р., а сповідні відомості – з 1845р. Сама церковна громада села, котре налічувало 138 дворів, складалася із 1067 парафіян. Дані опису свідчать, що священник отримував 300 карбованців, дяк – 50 крб., пономар – 38крб., просфорниця – 16крб. Крім того, для священника на церковній землі на кошти прихожан було побудовано дім на чотири кімнати з коморою і кухнею. З давніх часів приходу храму належали села Більчаки та Глибочок, мешканці першого й нині задовольняють свої потреби

саме в ньому, а в другому на початку 2000-х років була побудована капличка на честь архістратиґа Божого Михаїла, у якій приходський священник час від часу проводить служби, здійснює таїнства шлюбу, чин похорону та інші треби прихожан. Найближчими приходами були с. Великі Селища та с. Устя.

Криваві воєнні роки не зачепили святині, але все ж громада для обережності сховала те, без чого православний храм не повноцінний – дзвони, котрі ще у 19 столітті купили парафіяни, вирізавши та продавши ліс, що належав приходу. Церковних «глашатаїв» закопали від небезпеки подалі на кладовищі. Радянська ідеологія практично не зачепила її спокійного життя, храм продовжував спокійно функціонувати, окрім того, що було заборонено користуватися встановленими дзвонами та відчиняти двері під час богослужінь, «щоб не заважати людям працювати». У селі побутує думка, що оскільки церква була найдалі від районного центру, влада найменше займалася її секуляризацією. А ще посприяло її збереженню те, що храм мав статус пам'ятника архітектури державного значення.

На сьогодні церква в Маринині є відомою чи не на всю Україну. Нею цікавляться дослідники, краєзнавці, журналісти. Утримує святиню сама церковна громада. За радянських часів було відібрано будинок, де проживав священник, і облаштовано його як приміщення школи. З приходом незалежності парафіяни довгий час «оббивали пороги» державних установ, щоб отримати компенсацію

за відібране церковне майно й пустити кошти на благоустрій своєї релігійної споруди, але кожен раз повертались ні з чим. На початку 2000-х років за піклування тодішнього касира Петра Шилана було закуплено нове на начиння – престол, аналої. За кошти самої ж громади у 2009р. храм був пофарбований зсередини, до цього сорок років питання фарбування не піднімалось. Найдревнішою святинєю церкви була Плащаниця, проте на початку 2000-х років священна річ була викрадена. Сьогодні церковною величчю є ікони великомученика і цілителя Пантелеймона та архістратиґа Михаїла, котрі оновилися в оселях місцевих жителів та були перенесені до храму.

На території Маринина серед високих трав видніється одинокий хрест – залишок православного чоловічого монастиря, що функціонував у другій половині 16 століття, котрий також був знищений...Коли і через кого прийшла ця мученицька смерть – невідомо, а от про народження святині розповідає М. Теодорович у своєму «Історико-статистичному описі церков і парафій Волинської єпархії», коли веде мову про Преображенський храм у Маринині. «В селі Маренин колись існував православний монастир, котрий разом з Корецьким і Городищенським був заснований князем Богушем Федоровичем Корецьким у другій половині 16 ст.. Про цей монастир згадується в акті від 1579 року 21 червня,- у заповіті князя Богуша Корецького, воєводи землі Волинської, старости Луцького, Брацлавського і

Фотосвітлина

Вінницького, де він наказує своєму синові, князю Якиму, щоб ні він сам, ні нащадки його не відбирали надані ним монастирі: Корецький, Маренинський і Городищенський». Певно, такий закон цього життя – одні вмирають, щоб народжувалися інші. У цьому випадку Свято-Преображенська церква в Маринині стала воістину святинею-спадкоємницею великого священного подвигу спасіння її дочок і синів.

Матеріал підготувала: Шекель Таїсія Григорівна

